

Arrest

nr. 321 068 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2025 tot terugleiding naar de grens met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15-jarige leeftijd samen met zijn moeder toe op het Belgische grondgebied, in het kader van gezinshereniging met zijn vader.

1.2. Op 13 augustus 2003 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij werd later in het bezit gesteld van een B-kaart, die telkens werd verlengd.

1.3. Verzoeker kwam reeds op 16-jarige leeftijd in aanvaring met de Jeugdrechtbank en werd tussen 2010 en 2022 meermaals correctioneel veroordeeld wegens zeden- en drugsfeiten en bedreigingen. Hij verblijft sedert 31 januari 2022 in de strafinrichting van Wortel.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 2 december 2022 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 8 jaar. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat werd verworpen in het arrest van 30 maart 2023 (RvV 30 maart 2023, nr. 286 820).

1.5. Verzoeker diende op 26 april 2024 via volmacht een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als meerderjarige descendent ten laste van zijn vader, die ondertussen de Belgische nationaliteit verwierf (bijlage 19ter).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 november 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 januari 2025 een beslissing tot terugleiding met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de strafinrichting van Wortel in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan de Heer:

Naam: D.(...)

Voornaam: F.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

Daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent, werd uw recht op verblijf op 02.12.2022 beëindigd op basis van artikel van 22§1,3°. Deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd u op 05.12.2022 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van 8 jaar betekend in de gevangenis van Wortel. Op 15.12.2022 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissingen te vorderen. Op 30.03.2023 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 15.12.2022 door de RVV verworpen. Op 03.05.2023 diende u een cassatieberoep in tegen de beslissing van de RVV d.d. 30.03.2023. Dit cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard op 12.06.2023. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf, een bevel om het grondgebied van België zodra u aan justitie voldaan heeft te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar.

Naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijke beëindiging van uw recht op verblijf heeft u op 28.07.2022 een vragenlijst hoorrecht ingevuld. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 02.12.2022 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Naar aanleiding van onderhavige beslissing werd u op 22.05.2024 en op 04.12.2024 nogmaals gehoord. U weigerde echter uw medewerking te verlenen en weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen op 22.05.2024 en op 04.12.2024. Aldus liet u op eigen initiatief de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gekregen werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Er zijn de administratie geen nieuwe elementen met betrekking tot art 8 van het EVRM bekend, die een andere beoordeling dan deze in de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 02.12.2022 noodzakelijk maken. (Voor de uitgebreide motivering zie beslissing tot het beëindigen van het verblijfsrecht)

Uit uw administratief dossier blijkt dat uw advocaat op 26.04.2024 bij volmacht een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende als decendant ten laste van uw vader (D.(...) A.(...) geboren in 1958 te (...), Belgische nationaliteit sinds 02.03.2009). Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 22.11.2024, u betekend op 25.11.2024. U diende op 26.12.2024 een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV tegen de beslissing. Dit beroep, dat geen schorsende werking heeft, is nog hangende. Deze aanvraag gezinshereniging brengt geen nieuwe elementen aan het ligt.

U zal op 27.01.2025 overgebracht worden naar het gesloten centrum met het oog op een repatriëring.

Voor uw detentie was u woonachtig op hetzelfde adres als zijn uw vader, uw moeder Z.(...) M.(...), uw zus K.(...) en broer B.(...). Uw zussen D.(...) A.(...), H.(...) en F.(...) wonen alleen of met hun partner en kinderen. U verblijft in detentie sinds 31.01.2022. Sinds 26.04.2024 bent u ingeschreven op een referentieadres. Nogmaals wordt opgemerkt dat relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

(hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en een van uw zussen of broer. Het feit dat u jaren geleden over een vaste verblijfplaats beschikte bij uw ouders volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met uw familie aan te tonen. Het gegeven dat uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een loutere financiële afhankelijkheid en/of het inwonen, volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan desgewenst door uw familie gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen, net zoals u volgens het administratieve dossier tijdens uw detentie ook stortingen ontvangt). Het is niet onredelijk aan te nemen dat het gegeven dat u thans geld krijgt van uw familie te maken heeft met de omstandigheid dat u opgesloten zit en bijgevolg verhinderd bent om een economische activiteit te ontwikkelen om in uw eigen levensonderhoud te voorzien, maar dit maakt niet dat u ook effectief afhankelijk bent van uw familie, eenmaal u uw vrijheidstraf hebt uitgezeten. Er liggen immers geen stukken voor waaruit blijkt dat u in uw herkomst geen inkomen zou kunnen verwerven om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is begrijpelijk dat uw familie u tracht te steunen en bij te staan om uw problematieken (alcohol- en drugsverslaving) te overwinnen, maar dit is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt en doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Krachtens artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het noodzakelijk om u zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Aangezien er geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds werd vermeld, werd uw recht op verblijf op 02.12.2022 beëindigd op basis van artikel van 22§1,3°. In de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod werd uitvoerig gemotiveerd m.b.t. artikel 8 EVRM.

Bij vonnis van 16.02.2005 werd u door de Jeugdrechtbank van Antwerpen berispt daar u zich plichtig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen.

Bij vonnis van 09.11.2005 werd u door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht gesteld daar u zich plichtig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen hebbende doen geloven dat u gewapend was.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen gelastte op 26.11.2010 de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een termijn van vijf jaar daar u zich schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, namelijk D.C.L.A.V. geboren te Beveren op 24.12.1995 en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op een persoon van het mannelijke of vrouwelijke geslacht, namelijk V.M. geboren te Antwerpen (Wilrijk) op 20.02.1991 (feiten gepleegd op 18.11.2009).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 22.11.2016 tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar u zich schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op S.S.A. geboren te Solnechnoye (USSR) op 15.07.1991, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 02.03.2016).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 15.04.2019 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig maakte aan een voorwerp voor handen te hebben, te dragen of te vervoeren dat niet als wapen ontworpen is, maar waarvan gegeven de concrete omstandigheden, het duidelijk is dat degene die het draagt of vervoert, het wenst te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, namelijk een zakmes en aan door gebaren of zinnebeelden de genaamde A.D. geboren te Antwerpen op 26.05.1980 te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen (feiten gepleegd op 29.12.2018).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 03.03.2020 tot een geldboete van 600,00 euro (vervangende gevangenisstraf 15 dagen) daar u zich schuldig maakte aan cannabis ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feiten gepleegd te Antwerpen op 06.05.2018).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 13.01.2022 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden en ontzette u voor de duur van 5 jaar uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig maakte aan in het openbaar de zeden te hebben geschonden door handelingen die de eerbaarheid kwetsen, namelijk zichzelf in het openbaar achter

de bosjes ter hoogte van een speeltuin met spelende kinderen bevredigen, met de omstandigheid dat de schennis gepleegd werd in aanwezigheid van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met name ten aanzien van een onbepaald aantal minderjarigen (feit gepleegd te Antwerpen op 10.08.2020).

U heeft heden vier titels in uitvoering wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld op een meerderjarige openbare zedenschennis ten aanzien van een minderjarige, bedreigingen en de intrekking van een voorlopige invrijheidstelling. U bent hierdoor in de strafcategorie van 5 tot 7 jaar terechtgekomen en zal volgens de actuele opsluitingsfiche strafeinde bereiken op 27.01.2025.

U lijkt niet vatbaar voor tussenkomsten van Justitie. Niettegenstaande eerdere kansen die u geboden werden, berisping en ondertoezichtstelling van de jeugdrechtsbank, opschorting van straf, straf met uitstel, geldboetes, elektronisch toezicht, blijft u immers strafbare feiten plegen en hebt u geen overtuigende stappen ondernomen om uw leven een nieuwe wending te geven.

Uw raadsman stelde in zijn schrijven d.d. 16.08.2022 dat er een stoornis is in het gebruik van middelen en dat u in september in begeleiding zou gaan voor uw verslavingsproblematiek. U stelde ook zelf een alcohol- en drugsprobleem te hebben. U gebruikt uw alcohol- en drugsproblematiek al zeer lang als excuus voor de feiten die u pleegt, desondanks heeft u jarenlang onvoldoende inspanningen geleverd om komaf te maken met uw verslavingen. Er liggen thans geen stukken voor waaruit kan afgeleid worden dat u uw alcohol- en drugsprobleem volledig onder controle zou hebben en dat u niet langer verslaafd zou zijn. Uw raadsman stelde dat u veel spijt hebt en thans tot inkeer bent gekomen. U betuigde eveneens uw spijt in een brief d.d. 21.07.2022. U stelt dat u uw leven in de gevangenis terug op de rails wilt krijgen. U vraagt een laatste kans om in België te kunnen blijven onder strenge voorwaarden. Justitie heeft u reeds tal van kansen gegeven, meermaals betuigde u uw spijt en steeds opnieuw verviel u in hetzelfde gedrag en het plegen van strafbare feiten. Niets garandeert dat u deze keer wel daadwerkelijk tot inzicht bent gekomen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. Uw raadsman stelde dat u werkbereid bent en actief op zoek bent naar werk. Dat u Nederlandse lessen volgt en dat er sprake is van integratie op het grondgebied. Uit het arrest d.d. 13.01.2022 blijkt dat ondanks uw lange verblijf in België, u nog geen van beide landstalen voldoende machtig was om te kunnen communiceren in België. U bent reeds 7 à 9 jaar aan het stampelen. U heeft al sinds vele jaren de kans gehad deel te nemen aan de Belgische arbeidsmarkt, maar u heeft daar blijkbaar nooit interesse voor betoond.

Gelet op uw ingesteldheid toont u, door voor te houden werkbereid te zijn en actief te gaan zoeken naar werk, niet aan dat u zich in de toekomst wel zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde.

Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Het gegeven dat u in de gevangenis Nederlandse lessen volgt, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

U geeft blijk van een totaal gebrek aan normbesef en een gebrek aan de psychische, fysieke en seksuele integriteit van anderen. U bent veroordeeld voor verschillende zedenfeiten en geweldsfeiten. Gezien de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de feiten kan een risico op recidive niet uitgesloten worden.

U kwam reeds op zeer jonge leeftijd in aanraking met de Jeugdrechtsbank en kreeg diverse kansen die u niet wist te benutten en herviel telkens in het plegen van strafbare zedenfeiten en gewelddelicten. De gedragingen die u reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) meisjes en vrouwen. U schuwt bovendien het gebruik van geweld, bedreiging en intimidatie niet. Doordat u de vele kansen die Justitie u gaf onbenut liet, blijft er een risico dat u opnieuw strafbare feiten pleegt. U lijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent, werd uw recht op verblijf op 02.12.2022 beëindigd op basis van artikel van 22§1,3°. Deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd u op 05.12.2022 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van 8 jaar betekend in de gevangenis van Wortel. Op 15.12.2022 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissingen te vorderen. Op 30.03.2023 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 15.12.2022 door de RVV verworpen. Op 03.05.2023 diende u een cassatieberoep in tegen de beslissing van de RVV d.d. 30.03.2023. Dit cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard op 12.06.2023. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf, een bevel om het grondgebied van zodra u aan justitie voldaan heeft te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar.

Sinds 31.01.2022 zit u ononderbroken in de gevangenis en uw strafeinde is voorzien voor 27.01.2025. U zal op 27.01.2025 overgebracht worden naar het gesloten centrum met het oog op een repatriëring.

Uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 26.02.2024 tot afwijzing van een elektronisch toezicht blijkt: "U verblijft heden in de strafinrichting in Wortel alwaar u een rustig detentieverloop kent. Sinds ongeveer een jaar bent u intramuros tewerkgesteld. Er werden geen uitgaansfaciliteiten toegekend. De 10 jaar voor uw

detentie was u werkloos en vulde u de dagen met het overmatig drinken van alcohol. De gepleegde feiten dienen binnen deze problematiek gekaderd te worden, eerder dan op seksueel vlak. Vanuit de risicotaxatie wordt er echter een zeer hoog risico op herval in nieuwe seksuele feiten weerhouden. Zowel de gevangenisdirectie als het Openbaar Ministerie verleenden een negatief advies. Uit het vonnis bleek dat u wenste terug te keren na uw familie in Antwerpen, te werken en indien verwacht door de rechtbank, een begeleiding voor uw alcoholprobleem te volgen. Wederkeren naar Marokko zag u geenszins zitten.

Uit uw administratief dossier blijkt dat uw advocaat op 26.04.2024 bij volmacht een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende als decendant ten laste van uw vader (D.(...) A.(...) geboren in 1958 te (...), Belgische nationaliteit sinds 02.03.2009). Deze werd negatief afgesloten op 22.11.2024, u betekend op 25.11.2024. U diende op 26.12.2024 een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV tegen de beslissing. Dit beroep, dat geen schorsende werking heeft, is nog hangende.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet lange een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

U verklaarde in het formulier Hoorrecht d.d. 28.07.2022 dat u een verslavingsprobleem hebt (alcohol en drugs) en dat ook in het verslag van dokter De Vos uitdrukkelijk staat dat er sprake is van een stoornis in het gebruik van middelen. Op 21.09.2022 stelde de "Afdeling Uitzonderlijk verblijf – Dienst Medisch Verblijf" van de DVZ dat in Marokko specialistische zorg voor uw problematiek beschikbaar is; dat deze zorg toegankelijk is; dat er geen tegenindicatie is voor reizen, noch voor een verblijf in een gesloten centrum. Er liggen momenteel dan ook geen medische stukken voor waaruit blijkt dat u een medische behandeling dan wel medicatie nodig zou hebben die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor u en die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Bovendien bestaat, indien u dat zou wensen, de mogelijkheid om extra ondersteuning via het door DVZ zelf gefinancierde "special needs" programma te voorzien.

U weigerde op 22.05.2024 en op 04.12.2024 de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Aldus liet u op eigen initiatief de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gekregen werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 26.02.2024 blijkt dat u het niet "zag zitten" om terug te keren naar Marokko. Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Marokko blijkt niet.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de u te dien einde opgesloten te worden, aangezien uw terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat u vatbaar bent de openbare orde opnieuw te schade. Op 02.12.2022 werd uw recht op verblijf beëindigd gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 22§1,3°. Deze beslissing tot

beëindiging van uw verblijf werd u op 05.12.2022 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van 8 jaar betekend in de gevangenis van Wortel. Op 15.12.2022 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissingen te vorderen. Op 30.03.2023 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 15.12.2022 door de RVV verworpen. Op 03.05.2023 diende u een cassatieberoep in tegen de beslissing van de RVV d.d. 30.03.2023. Dit cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard op 12.06.2023. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Tevens werd u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Uit uw administratief dossier blijkt dat uw advocaat 26.04.2024 bij volmacht een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende als decendant ten laste van uw vader D.(...) A.(...) geboren in 1958 te (...), Belgische nationaliteit sinds 02.03.2009. Deze werd negatief afgesloten op 22.11.2024, u betekend op 25.11.2024. U diende op 26.12.2024 een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV tegen de beslissing. Dit beroep, dat geen schorsende werking heeft, is nog hangende. Uit niks blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen indien u in België zou blijven, alsook is er een risico op onderduiken.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de u niet bereid is u te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van u zijn genomen, dat u derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel dan vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet u worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien u niet in bezit is van aan geldig reisdocument is het noodzakelijk u ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van uw nationale overheden. De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraatgeneraal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Verzoeker kan elk moment worden gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg staat het dus vast dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoeker vordert de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde naar het land van herkomst te worden teruggestuurd.

Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

Dat de bestreden beslissingen aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod, dewelke allen op dezelfde datum genomen werden.

Dat verzoeker aldus nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden. Verwerende partij kan dit niet betwisten.

Immers, door de omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, (hierna 'Terugkeerrichtlijn'), vormt de uitvoering van de uitwijzingsbeslissing niet langer een mogelijkheid maar is ze een verplichting geworden. Aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is bijgevolg voldaan."

3.2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de strafinrichting van Wortel verblijft in het kader van de strafuitvoering. Hij bereikt strafeinde op 27 januari 2025, maar zal aan een administratiefrechtelijke vrijheidsberoving onderworpen worden met het oog op zijn (gedwongen) terugleiding naar de grens.

3.2.3. Verzoeker koppelt in zijn verzoekschrift de uiterst dringende noodzakelijkheid aan zijn vrijheidsberoving. Het is inderdaad aannemelijk dat een behandeling van de vordering tot (gewone) schorsing niet zal kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet in zijn middel het volgende uiteen:

"De theoretische beschouwing van de geschonden bepalingen

12.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden; b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

13.- De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

14.- Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

15.- Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

b.

De concrete toepassing van de geschonden bepalingen

16.-

Verwerende partij beweert vooreerst klaarblijkelijk dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, quod non. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal, zedendelicten, bedreiging, drugsbezit en openbare zedenschennis..

De veroordelingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn niet van die aard dat dit zou leiden tot een actuele, werkelijke en voldoende gevaar voor de samenleving of de openbare orde!

Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.

Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).

Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

“De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf”.

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.² Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

In casu dient er opgemerkt te worden dat verzoeker geen actueel gevaar meer is voor de samenleving en geen andere feiten. Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk is aan het opnemen en zijn straf bijna volledig heeft ondergaan. Meer nog, door de bestreden beslissing te baseren op de veroordeling van jaren geleden is te voorbarig. Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.

Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.

Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft.

Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.

Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van en hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk aan het opnemen.

Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen zoals vermeld is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een THANS nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren, te weten:

-
Dat verzoeker het Rijk is binnengekomen toen hij nog minderjarig was en hier dan sindsdien zijn leven heeft opgebouwd;

-
Dat hij absoluut geen banden meer heeft met zijn land van herkomst of een ander land;

-
Dat zijn ouders en zussen, alsook andere familieleden permanent zijn gevestigd in het Rijk;

-
Dat zijn vriendin waarmee hij in het huwelijk wilt treden in het Rijk verblijft;

-
Dat er heden geen risico of gevaar meer bestaat dat verzoeker de feiten waarvoor hij in het verleden werd veroordeeld zal herhalen;

-
Dat verzoeker werkbereid is en werk heeft gevonden;

-
Het sociaal en het familiaal leven van verzoeker en het vertrouwd milieu wordt geschaad.

Verwerende partij verwijst in zijn bestreden beslissing meerdere malen naar de eerdere veroordelingen.

Indien uw Raad de redenering van verwerende partij volgt, m.n. dat het hier om een voortdurend misdrijf betreft en verzoeker in een voortdurende delictuele toestand bevond, dan dient er ook vastgesteld te worden dat verzoeker heden zich niet meer in een delictuele toestand bevindt en deze omstandigheid dus niet meer actueel is. Dat dit gegeven in werkelijkheid ook zo is. In de bestreden beslissing wordt in feite telkens verwezen naar de persoonlijke gedragingen van verzoekende partij in het verleden. Het "actueel" karakter is niet meer van toepassing. De bestreden beslissing werd hierdoor gebrekkig gemotiveerd.

Bovendien is het 'gevaar' of 'gedrag' niet problematisch, laat staan dat uit de bestreden beslissing immers blijkt dat verwerende partij een concrete belangenafweging heeft gevoerd dat het gedrag van verzoeker in kwestie thans de openbare orde heeft geschaad en dat dit gedrag nu nog actueel is.

Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke immers niet. De motieven van verwerende partij zijn in geen geval daadkrachtig en dragen de beslissing niet, nu zij slechts verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling en geenszins aantoont dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, laat staan dat zij daadwerkelijk aantoont dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de maatschappij. Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit de veroordelingen is verzoeker lering aan het trekken.

Dat het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming is met de feitelijke en juridische werkelijkheid.

Verwerende partij heeft hiermee dan ook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond 17.- In de bestreden beslissing houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met de leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie en de familieleden in het Rijk en de mate waarin verzoeker een band heeft met zijn land van oorsprong. Evenmin toont zij dringende redenen aan om dergelijke verregaande maatregelen te nemen. De verwerende partij heeft onvoldoende onderzocht of er alternatieven bestaan die minder schadelijk zijn voor verzoeker, zoals begeleidingstrajecten of voorwaarden voor verblijf. Dat het kennelijk onredelijk is om een beslissing te nemen zonder rekening te houden met de persoon, duurzame banden en psychologische en medische toestand van verzoeker. Verzoeker verblijft reeds meer dan 20 jaar in België, waar hij een stabiel sociaal netwerk heeft opgebouwd. Hij woont samen met zijn ouders en andere familieleden, allen legaal verblijvend in België. Deze familiebanden zijn van belang voor verzoeker zowel op emotioneel als praktisch vlak, aangezien zij hem ondersteunen bij zijn rehabilitatie en herintegratie. Verzoeker heeft geen noemenswaardige banden meer met zijn geboorteland Marokko, waar hij al meer dan twee decennia niet heeft gewoond. De bestreden beslissing om verzoeker te verwijderen uit België zonder evenwel te onderzoeken of er alternatieven mogelijkheden bestaan, vormt een ernstige en disproportionele inmenging in zijn recht op gezins- en privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in eerdere arresten benadrukt dat een dergelijke inmenging slechts gerechtvaardigd kan zijn wanneer een evenwichtige afweging is gemaakt tussen het belang van de samenleving en de rechten van het individu. In het geval van verzoeker ontbreekt een dergelijke zorgvuldige afweging volledig.

De verwijderingsbeslissing gaat voorbij aan het feit dat verzoeker niet alleen afhankelijk is van de steun van zijn familie, maar dat zijn familieleden eveneens een sterke emotionele band met hem hebben. Het verbreken van deze banden door verwijdering zou niet alleen verzoeker, maar ook zijn familieleden zwaar treffen.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280). In de bestreden beslissing heeft verwerende partij nagelaten om voldoende rekening te houden met het belang van gezinshereniging en de impact van verwijdering op verzoekers familie. Dit is in strijd met de verplichtingen onder artikel 8 EVRM, die vereisen dat bij iedere maatregel die een inmenging in gezins- of privéleven inhoudt, een grondige en individuele belangenafweging plaatsvindt. Verzoeker en zijn familie hebben een sterke en hechte relatie die verder gaat dan gewone affectieve banden, hetgeen door verwerende partij niet is erkend of onderzocht. Gezien het

langdurige verblijf van verzoeker in België, zijn nauwe band met familieleden en het ontbreken van een proportionele belangenafweging door verwerende partij, is het evident dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 EVRM. Verzoeker verzoekt de Raad om deze schending te erkennen en de tenuitvoerlegging van de beslissing te schorsen.

18.-

Verzoeker betoogt dat de beslissing tot verwijdering een buitenproportionele maatregel is gezien zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker woont reeds meer dan twee decennia in België waar hij sterke sociale en familiale banden heeft opgebouwd. Zijn ouders en andere familieleden verblijven legaal in België en vervullen een cruciale ondersteunende rol in zijn leven, zowel emotioneel als praktisch. Ondanks deze omstandigheden heeft verwerende partij niet overwogen of minder ingrijpende alternatieven beschikbaar waren. Het argument van verwerende partij dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, wordt niet ondersteund door concrete en actuele bewijzen. Hoewel verzoeker in het verleden strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, heeft hij tijdens zijn detentie significante inspanningen geleverd om zijn gedrag te verbeteren. Hij heeft deelgenomen aan cursussen en heeft zelfs een tewerkstelling gevonden om zijn leven opnieuw op te bouwen. Dit toont aan dat verzoeker vastbesloten is om bij te dragen aan de samenleving en geen actuele bedreiging vormt. Verwijdering op basis van veronderstelde recidive is dan ook speculatief en disproportioneel. Verwerende partij heeft nagelaten om een gedegen onderzoek uit te voeren naar de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Dit gebrek aan zorgvuldigheid is in strijd met de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker's langdurige verblijf in België, zijn familiale banden en zijn inspanningen om te rehabiliteren zijn onvoldoende onderzocht en gewogen. Een proportionele belangenafweging vereist dat zowel de rechten van het individu als de belangen van de samenleving worden meegewogen. In het geval van verzoeker heeft verwerende partij dit nagelaten. Het algemene belang bij verwijdering weegt niet op tegen de ernstige gevolgen voor verzoeker en zijn familie. Het niet in overweging nemen van alternatieve maatregelen getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid. De tekortkomingen in de zorgvuldigheid van verwerende partij hebben geleid tot een schending van verzoeker's fundamentele rechten, waaronder zijn recht op een menswaardig bestaan en zijn recht op familieleven. De impact van de verwijdering op verzoeker en zijn familie is aanzienlijk en onomkeerbaar, hetgeen een diepgaande afweging vereist die hier ontbreekt. Uit géén enkel objectief element in het dossier blijkt dat er een actueel en reëel gevaar is voor de samenleving.. Dat het zogenaamd gevaar voor de openbare orde onvoldoende is om een afwezigheid van termijn, vasthouding, terugleiding naar de grens en een inreisverbod te rechtvaardigen. Dat de motivering heel duidelijk gebrekkig gemotiveerd en onredelijk is. Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Het bestreden bevel is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

19.-

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker een bevel te geven met vasthouding met het oog op verwijdering.

In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeker. Evenmin wordt er op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd privé- en familiaal leven van verzoeker tijdens zijn verblijf.

Verzoeker betoogt dat verweerster bij het uitvaardigen van het uitwijzingsbevel geen voldoende rekening heeft gehouden met zijn gezins- en privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

1.

Verzoeker heeft familieleden in België, waaronder ouders en zussen, schoonbroers, onkels en tantes die hier legaal verblijven. Deze familiebanden vormen een essentieel deel van zijn gezinsleven in België, wat door de Europese rechtspraak erkend wordt als een te beschermen belang.

2.

Een gedwongen verwijdering zou een onevenredige inmenging zijn in het gezinsleven van verzoeker.

Een verwijdering naar Marokko zou verzoeker blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Dit risico vloeit voort uit het ontbreken van een adequaat sociaal vangnet en de structurele tekorten in de gezondheidszorg. In Marokko ontbreekt het aan een consistent zorgsysteem dat personen zoals verzoeker de noodzakelijke langdurige ondersteuning kan bieden.

Bovendien is de kans groot dat verzoeker, zonder toegang tot zorg en ondersteuning, wordt blootgesteld aan marginalisatie en sociale uitsluiting. Dit zou niet alleen zijn fysieke en mentale gezondheid verder schaden, maar ook zijn veiligheid in gevaar brengen. Artikel 3 EVRM vereist dat lidstaten bij verwijderingsmaatregelen zorgvuldig beoordelen of de betrokkene toegang zal hebben tot basisvoorzieningen en of hij niet zal worden blootgesteld aan situaties die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. In dit geval heeft verwerende partij nagelaten om een dergelijk onderzoek te verrichten of overtuigend aan te tonen dat verzoeker in Marokko dezelfde toegang tot zorg en ondersteuning zou hebben als in België.

Daarnaast heeft verzoeker tijdens zijn detentie bewezen dat hij gemotiveerd is om zijn leven opnieuw op te bouwen. Hij volgt actief Nederlandse lessen, heeft verschillende malen gevraagd om deel te nemen aan interne therapieprogramma's en toont een oprechte bereidheid om bij te dragen aan de samenleving na zijn

detentieperiode. Deze vooruitgang zou volledig teniet worden gedaan indien verzoeker wordt verwijderd naar een land waar dergelijke ondersteuning ontbreekt.

Gelet op deze factoren wordt geconcludeerd dat verweerder geen proportionele afweging heeft gemaakt tussen het belang van de openbare orde en de bescherming van verzoekers gezins- en privéleven. Het niet in acht nemen van deze elementen maakt het besluit van verweerder onevenredig en in strijd met de verplichtingen onder artikel 3 en 8 EVRM.

20.-

Verzoeker wenst tevens te benadrukken dat hij geen familie of sociale banden meer heeft in zijn land van herkomst. Hierdoor zou een terugkeer naar dit land voor hem bijzonder zwaar en destabiliserend zijn.

1.

Verzoeker heeft verklaard dat hij geen familieleden of andere personen heeft op wie hij kan terugvallen in zijn land van herkomst. Zijn directe familieleden wonen verspreid over België en andere landen in Europa, waardoor zijn sociale en emotionele steun volledig buiten zijn land van herkomst ligt.

2.

Door verzoeker uit te wijzen naar een land waar hij geen steun heeft, wordt een onnodige breuk geforceerd in de banden met zijn familieleden in België. Dit is in strijd met het recht op eerbiediging van zijn gezins- en privéleven onder artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt daarom dat verweerder bij de beslissing tot uitwijzing onvoldoende rekening heeft gehouden met de impact van de afwezigheid van gezinsbanden in het land van herkomst en het belang van zijn bestaande banden in België.

Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering artikel 3 EVRM niet schaadt.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

21.- In casu, werd totaal geen rekening gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker in het Rijk. Het bevel om het land te verlaten m.o.o. op verwijdering, zorgt ervoor dat verzoeker gescheiden wordt van zijn familie, vrienden en kennissen, hetgeen absoluut in strijd is met het artikel 8 EVRM.

Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 95-96).

Dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Dat het bevel om het land te verlaten m.o.o. uitzetting d.d. 16 januari 2025 een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven van verzoeker (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46- 49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, § 46).

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een netwerk van familiale, persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de volgende criteria:

-

Het feit dat verzoeker als 15 jarige in België aankwam;

-

dat al zijn familieleden in België wonen;

-

dat hij niemand meer heeft in het land van herkomst.

Dat met moderne communicatietechnologieën dit probleem kan verholpen worden is uiteraard niet serieus te nemen. De familieleden hebben aanwezigheid van verzoeker nodig.

Het is onredelijk om te stellen dat moderne communicatiemiddelen kunnen ingeschakeld worden om de familierelatie tussen verzoeker en zijn familieleden te onderhouden.

Artikel 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel dat stelt dat een bestuursorgaan bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar moet afwegen, vereisen dat de verzoeker in bijzijn van zijn vader en andere familieleden kan blijven. Deze elementen had men allemaal moeten onderzoeken voorafgaand het nemen van de beslissing, doch dit heeft men niet gedaan.

Dat verzoeker sinds 2003 in België woont en alhier minstens 21 jaar verblijft, wordt door verwerende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoeker de afgelopen 21 jaar het centrum van zijn belangen in het Rijk heeft gevestigd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

Dat verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in haar beoordeling van de geoorlooftheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 EVRM en dit artikel bijgevolg schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteits- beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.7. De bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat bij de bevelscomponent van de beslissing van 2 december 2022 waarmee verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan, zoals bedoeld in artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet overgaan tot de (gedwongen) uitvoering van de eerder ten aanzien van verzoeker getroffen verwijderingsmaatregel.

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de beslissing niet deugdelijk formeel zou zijn gemotiveerd.

3.3.8. In zoverre verzoeker in zijn middel betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met zijn leeftijd, zijn socio-economische integratie, zijn familiebanden en de bindingen met zijn land van herkomst, stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met

opmerkingen aan dat geen enkel wettelijk voorschrift vereist dat bij het nemen van een beslissing tot terugleiding een nieuw onderzoek zou moeten plaatsvinden van de elementen uit artikel 23, §2 van de vreemdelingenwet. De beweringen van verzoeker ontberen op dit punt juridische grondslag.

3.3.9. Verzoeker is in een eerste middelonderdeel van oordeel dat het gevaar voor de openbare orde niet langer actueel zou zijn omdat hij tot inkeer zou zijn gekomen, afstand heeft genomen van zijn criminele verleden, werkbereid is en zich wil oriënteren naar een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.

3.3.10. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers gedrag *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent”* en hierbij wordt verwezen naar de eerder genomen beslissing tot beëindiging van het verblijf: *“Deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd u op 05.12.2022 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van 8 jaar betekend in de gevangenis van Wortel. Op 15.12.2022 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissingen te vorderen. Op 30.03.2023 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 15.12.2022 door de RVV verworpen. Op 03.05.2023 diende u een cassatieberoep in tegen de beslissing van de RVV d.d. 30.03.2023. Dit cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard op 12.06.2023. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf, een bevel om het grondgebied van België zodra u aan justitie voldaan heeft te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar.”*

In zijn arrest van 30 maart 2023 (RvV 30 maart 2023, nr. 286 820) overwoog de Raad het volgende betreffende de (actualiteit) van het gevaar voor de openbare orde:

“In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoeker een beladen strafrechtelijk verleden heeft en reeds als minderjarige verscheen voor de jeugdrechtbank. Op 16 februari 2005 verscheen verzoeker voor de eerste keer voor de jeugdrechtbank, waarbij hij een berisping kreeg omwille van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meerdere personen. Verzoeker werd op 9 november 2005 onder toezicht geplaatst door de jeugdrechtbank wegens diefstal met geweld en/of bedreiging door twee of meerdere personen en met wapens of erop gelijkende voorwerpen. Verzoeker verscheen voor het eerst voor de correctionele rechtbank op 26 november 2010 wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd zowel op een minderjarig als meerderjarig persoon. De uitspraak van de veroordeling werd opgeschort voor een periode van vijf jaar. Verzoeker werd op 22 november 2016 door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel voor een termijn van drie jaar wegens aanranding van de eerbaarheid. Op 15 april 2019 werd verzoeker in staat van herhaling veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van één jaar wegens het bezitten van verboden wapens en wegens zedenfeiten. Verzoeker werd opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank op 3 maart 2020 tot een geldboete van 600 € wegens het bezit van cannabis. Op 31 januari 2022 werd verzoeker voor de laatste maal veroordeeld door het hof van beroep in staat van wettelijke herhaling tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens de schending van de openbare zeden tegenover een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien. Verzoeker werd tevens voor een periode van vijf jaar ontzet uit zijn rechten zoals voorzien in artikel 31, eerste lid, van het strafwetboek en kreeg een geldboete van 1.600 €. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig ingegaan op de feiten die aan de basis liggen van bovenstaande veroordelingen. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker noch de ten laste gelegde feiten noch de veroordelingen zoals opgesomd in de bestreden beslissing betwist.

In een schrijven van 16 augustus 2022 stelt de raadsman van verzoeker dat verzoeker een verslavings- en alcoholprobleem heeft, waarvoor hij in september in behandeling zou gaan. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijke verwezen naar het verslag van de gerechtsdeskundige waarin wordt aangeduid dat er sprake is van een stoornis in het gebruik van middelen en alcohol. Verzoeker zou tevens te kampen hebben met onderhuidse parafiele klachten en exhibitionisme. Verzoeker zou voornamelijk aanwijzingen vertonen van persoonlijkheidstrekken van het antisociale, vermijdende en narcistische type. Verweerder motiveert echter dat verzoeker de voorgenoemde problematiek al zeer lang als excuus gebruikt om feiten te plegen en jarenlang onvoldoende inspanningen leverde om komaf te maken met zijn verslavingen. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing geoordeeld dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker zijn alcohol- en drugproblematiek volledig onder controle heeft en niet langer verslaafd is.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch schrijven van 12 december 2022, waarin de geneesheer stelt dat verzoeker in behandeling was voor ethylisme (alcoholisme) en antabuse kreeg. Verzoeker zou nood hebben aan een behandeling omwille van toxicomanie en een opname in een gespecialiseerd centrum zou noodzakelijk zijn. Verzoeker voert aan dat uit dit stuk blijkt dat hij niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde. In dit verband merkt de Raad op dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, waardoor verzoeker ook niet dienstig kan voorhouden dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Nochtans werd verzoeker op 19 juli 2022 door een terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat zijn verblijfsrecht mogelijks beëindigd zou worden. Hij werd in de mogelijkheid gesteld om alle relevante elementen aan te brengen die het nemen van een dergelijke beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Volledigheidshalve kan er opgemerkt worden dat uit het medisch schrijven net blijkt dat verzoeker nog steeds nood heeft aan een opname in het kader van zijn verslavingsproblematiek.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn behandeling voor zijn verslavingsproblematiek niet langer een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

(...) Wat betreft het recidivegevaar, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker reeds meerdere kansen heeft gekregen van justitie maar deze niet benutte. Gelet op verzoekers strafrechtelijk verleden, stelt verweerder dat er een risico bestaat dat verzoeker nieuwe feiten zal plegen. Bovendien motiveert verweerder dat verzoeker de ernst van zijn daden niet lijkt in te zien noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit zijn betoog blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling.

Verzoeker voert aan dat hij thans op het rechte pad is, oprecht spijt heeft van zijn daden en de strafrechtelijke verantwoordelijkheid neemt voor de feiten die hij pleegde. De Raad ziet echter niet in hoe deze elementen opwegen tegen de ernst van de gepleegde feiten en de herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op heden zijn verslavingsproblematiek onder controle heeft. Nochtans betoogt verzoeker dat deze problematiek aan de oorzaak ligt van zijn strafrechtelijke veroordelingen.

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat er sprake is van een recidivegevaar."

De Raad stelt vast dat verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift louter een attest van gevangenschap voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), waaruit blijkt dat hij de afgelopen jaren in detentie heeft doorgebracht. Hieruit kan enkel worden opgemaakt dat Justitie het kennelijk nodig achtte verzoeker tot 27 januari 2025 van de samenleving verwijderd te houden om de openbare orde te vrijwaren. Er ligt geen enkel begin van bewijs voor van de beweerde ommekeer waaruit zou blijken dat verzoeker het criminele gedrag niet zou voortzetten of herhalen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, beperkt verzoeker zich tot een aantal gratuite affirmaties en zijn er sedert de uitspraak van de Raad van maart 2023 geen elementen opgedoken die hier een ander licht op werpen.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door op grond van de beëindigingsbeslissing te concluderen dat er nog steeds sprake is van een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving en over te gaan tot een (gedwongen) terugleiding.

3.3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In zijn middel haalt verzoeker zijn langdurige verblijf in België aan en de nauwe band met zijn familieleden. Hij wijst erop dat hij reeds meer dan twee decennia in België woont en dat ook zijn ouders en andere familieleden in België een praktische en ondersteunende rol hebben.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, heeft evenwel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of met andere familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8*

zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat verzoeker voor zijn detentie *“woonachtig op hetzelfde adres als zijn uw vader, uw moeder Z.(...) M.(...), uw zus K.(...) en broer B.(...).* Zoals hierboven aangegeven, dient te worden aangetoond dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn meerderjarige familieleden. Verzoeker staat evenwel zijn bewering niet dat er dergelijke afhankelijkheidsbanden bestaan. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en een van uw zussen of broer. Het feit dat u jaren geleden over een vaste verblijfplaats beschikte bij uw ouders volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met uw familie aan te tonen. Het gegeven dat uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een loutere financiële afhankelijkheid en/of het inwonen, volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan desgewensd door uw familie gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen, net zoals u volgens het administratieve dossier tijdens uw detentie ook stortingen ontvangt). Het is niet onredelijk aan te nemen dat het gegeven dat u thans geld krijgt van uw familie te maken heeft met de omstandigheid dat u opgesloten zit en bijgevolg verhinderd bent om een economische activiteit te ontwikkelen om in uw eigen levensonderhoud te voorzien, maar dit maakt niet dat u ook effectief afhankelijk bent van uw familie, eenmaal u uw vrijheidstraf hebt uitgezeten. Er liggen immers geen stukken voor waaruit blijkt dat u in uw herkomst geen inkomen zou kunnen verwerven om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is begrijpelijk dat uw familie u tracht te steunen en bij te staan om uw problematieken (alcohol- en drugsverslaving) te overwinnen, maar dit is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt en doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar.”*

In de bestreden beslissing wordt overigens ook aangestipt dat verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van zijn Belgische vader, maar er wordt opgemerkt dat deze *“aanvraag gezinsherening (...) geen nieuwe elementen aan het ligt (sic) (brengt)”*. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er in zijn hoofdte sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor hij evenmin aannemelijk maakt dat zijn verwijdering hierop een disproportionele inbreuk zou uitmaken.

Met betrekking tot verzoekers privéleven, dient te worden opgemerkt dat er, behoudens een langdurig verblijf, geen elementen voorliggen die zouden wijzen op bepaalde engagementen die verzoeker tijdens dit verblijf zou zijn aangegaan. In de beslissing wordt een passage uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 2022 in herinnering gebracht waarin het volgende wordt gesteld: *“Uit het arrest d.d. 13.01.2022 blijkt dat ondanks uw lange verblijf in België, u nog geen van beide landstalen voldoende machtig was om te kunnen communiceren in België. U bent reeds 7 à 9 jaar aan het stempelen. U heeft al sinds vele jaren de kans gehad deel te nemen aan de Belgische arbeidsmarkt, maar u heeft daar blijkbaar nooit interesse voor betoond.”* In zijn middel poneert verzoeker dat hij tijdens zijn detentie significante inspanningen heeft geleverd om zijn gedrag te verbeteren, dat hij heeft deelgenomen aan cursussen, tewerkstelling heeft gevonden en vastberaden is om zijn leven opnieuw op te bouwen, maar hij levert hiervan geen concrete bewijzen aan.

Verzoeker toont in elk geval niet aan dat zijn beperkte private belangen zwaarder doorwegen dan de vrijwaring van de openbare orde en de bescherming van de samenleving tegen iemand die kampt met polytoxicomanie, die nooit naar behoren werd behandeld, en dit aanwendt als excuus om bepaalde ernstige (zeden-)misdrijven te rechtvaardigen die een verwoestend effect hebben op de slachtoffers.

3.3.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt verzoeker dat een verwijdering naar Marokko hem zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling omdat hij geen adequaat sociaal vangnet zou hebben en er aldaar structurele tekorten zijn in de gezondheidszorg, waardoor hij gemarginaliseerd zou worden en slachtoffer van sociale uitsluiting en dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden.

De Raad wijst erop dat degene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). Verzoeker levert geen bewijs aan van het feit dat er geen familieleden meer zouden zijn in zijn land van herkomst. Hij toont

evenmin aan dat zijn Belgische familieleden hem niet zouden kunnen komen bezoeken en hem financieel ondersteunen, zodat de nadelige gevolgen van een eventueel gebrek aan vangnet in Marokko kunnen worden getemperd en geen behandeling uitmaken die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Terloops merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht omvat (RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

3.3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3, noch van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door over te gaan tot de (gedwongen) terugleiding van verzoeker. Er werd geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Er blijkt niet dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Verzoeker stelt het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet vraagt verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een verwijdering van het grondgebied zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen.

Verzoeker heeft het centrum van zijn socio-economische belangen ondertussen in België en heeft bovendien hier zijn leven opgebouwd.

Een gedwongen terugkeer naar Marokko zonder voorafgaande adequate belangenafweging door DVZ, zal leiden tot schending van art. 8 EVRM en op het ogenblik dat verzoeker het land zal worden uitgezet, is het voor hem onmogelijk om op een legale wijze terug te keren.

Een verwijdering van het grondgebied zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden nu zij verzoeker de kans niet heeft verleend om binnen de voorziene wettelijke termijn van 30 dagen (artikel 44ter VW) het grondgebied vrijwillig te verlaten. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing waarom verwerende partij de termijn van 30 dagen niet hoefde te respecteren.

Dat de door verwerende partij aangegeven redenen derhalve niet afdoende en disproportioneel zijn.

Voor een verdere uitweiding over de schending van art. 3 EVRM en aldus het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel verwijst verzoeker naar hetgeen hieronder verder wordt uiteengezet.”

3.4.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van zijn recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM en de schending van artikel 3 van het EVRM. In de mate dat verzoeker het nadeel verbindt aan de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, dient te worden gewezen op het feit dat dit nadeel voortvloeit uit de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 8 jaar van 2 december 2022 en niet uit de beslissing die het voorwerp is van onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging.

3.4.4. Uit de bespreking van het enig middel is echter gebleken dat zijn verwijdering naar Marokko geen schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een ‘evident’ nadeel zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN